

det hele Bevillingsvæsen er. Jeg kan derfor kun anbefale det høie Thing at slutte sig til Lovforslaget, men jeg maa tillige tilraade ikke at foretage saadanne gennemgribende Forandringer deri, der kunde bevirke, at hverken Regjeringen eller det andet Thing vilde kunne slutte sig dertil. Følgen deraf vilde blive den, at vi kom til at beholde den gamle Tilstand, som vi dog Alle ere enige om, at det ikke er ønskeligt at beholde.

Roch: Turde jeg ligeoverfor den høitærede Indenrigsminister blot gjøre en ganske kort Bemærkning; det er den, at naar Ministeren har sagt, at Kroeierne allerede have denne Ret til at udskænke Brændevin, saa staaer dette ikke ganske i Samklang med, hvad der er udtalt i Møtterne. Saavidt mig bekjendt havde de tidligere Kroeiere med Hensyn til Retten til Brændeviinshandel kun Frdn. af 1786 at støtte sig til, en Forordning, der imidlertid handler om ganske andre Ting, nemlig om Brændeviinsbrænderi paa Landet. Det var en meget omtvistet Ret; men saa Meget er ialfald vist, at ved Næringsloven af 1857 er Retten til Brændeviinshandel ubetinget fratagen Kroeierne, og de kunne kun hverve denne Ret ved Bevilling. Naar altsaa Indenrigsministeriet har givet Bevillinger efter 1857 eller 1862, da er det kun reent personlige Bevillinger, som falde bort ved Forandring af Personerne. Maa jeg tillige tilføie, at naar den høitærede Minister omtalte, at jeg havde sammenlignet Kroeierne paa Landet med Kjøbmænd og Detaillister, saa er dette ganske vist forsaavidt sandt, som jeg gjorde gjældende, at Kroeierne efter det foreliggende Lovforslag ikke blot vilde blive stillede gunstigere end deres Colleger Gjæstgiverne i Kjøbstæderne, men ogsaa vilde være ulige gunstigere stillede end Kjøbmænd og Detaillister paa Landet. Tænkter jeg mig — for at tage et Exempel fra Omegnen af Odense — en Kro beliggende 1½ Mil fra Byen, da maa den der boende Kjøbmand eller Detaillist betale sit Næringsbeviis med 75 Rd. Dertil kommer nu, at han efter nærværende Lovforslag maa betale Næringsbeviset til at drive Brændeviinshandel med 150 Rd., altsaa ialt maa give 225 Rd. for den

Næring, han driver, medens Kromanden, der boer ved Siden af, betaler 45 Rd. for sit Næringsbeviis; han løser Næringsbeviis som Kjøbmand og Detaillist for 75 Rd. og behøver da ikke at løse noget særegent Beviis for at drive Brændeviinshandel. Han vil saaledes komme til at betale 120 Rd., altsaa over 100 Rd. mindre end sin Nabo, og det er dette, jeg ligeoverfor Kjøbmændene paa Landet finder ubilligt.

Kjær: Det er kun et Par ganske korte Bemærkninger, jeg skal tillade mig. Den første er den, at i det Foredrag, den høitærede Minister forrige Gang holdt, udtalte han, at Fristelsen til Brændeviinsdrif var større paa Landet end i Kjøbstæderne. Dette kan jeg paa ingen mulig Maade indrømme, og det forekommer mig heller ikke, at der derfor kan leveres noget Beviis. Det er jo tværtimod en Selsølg, at jo flere Mennecker der er samlede paa et forholdsviis lille Gladerum, desto større kan og maa Fristelsen være; den maa være større der, end hvor Befolkningen er mere spredt, saaledes som Tilfældet er paa Landet. — Slutteligt skal jeg bemærke, at jeg maa bevidne det ærede Medlem for Nøestilde (H. Hage) min Tak for det meget „interessante“ Foredrag, vi hørte af ham for at bruge en Benævnelse, som den høitærede Minister — som det forekommer mig, med Rette — tillagde det. Det var interessant derved, at det gav en Charakteristik af den Tilstand, hvori vort Naboland Sverrig befinder sig i den her omhandlede Henseende. Det var derhos efter min Mening lærerigt, idet jeg haaber, at det skal være en god Medicin til at curere mange af de skandinaviske Sygdomme, hvoraf Mange lide, og forsaavidt er det fremkommet paa rette Tid og rette Sted. Derfor takker jeg det ærede Medlem.

Indenrigsministeren: Ligeoverfor det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgfreds (Roch) skal jeg blot tillade mig den Bemærkning, at naar jeg har sagt, at Gjæstgivere og Kromænd allerede have en saadan Ret, har jeg naturligtviis dermed kun meent den Ret, de have ifølge Bevilling, men det er jo en